

Arrest

nr. 323 523 van 18 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2024.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die de Colombiaanse nationaliteit bezitten, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het

Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun beweerde problemen in Colombia. Bij 's Raads arrest van 9 maart 2023 met nummer 285 938 worden verzoekers niet als vluchteling erkend en wordt hem evenmin de vluchtelingenstatus toegekend.

In het kader van zijn huidig verzoek baseert verzoeker zich op dezelfde feiten als die hij eerder had aangehaald in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij verklaart dat het nog steeds geen optie is om terug te keren naar zijn land omdat hij vreest voor zijn leven. Hij licht toe dat hij enkel nog contact heeft met zijn familie uit Colombia die evenwel niets afweten van zijn problemen in verband met zijn vroegere werk als politieagent. Hij heeft wel nog contact opgenomen met zijn superieur. Deze laatste zou hem naast zijn professionele identiteitsgegevens een document hebben bezorgd waarin hij bevestigt dat zij hebben samengewerkt, dat hij als politieagent steeds goed werk heeft geleverd wat ertoe geleid heeft dat hij in oktober 2020 werd gekozen tot beste politieagent en dat hij door zijn werk veel vijanden heeft gemaakt bij de Clan del Golfo, dat hij enkele bedreigingen zou hebben ontvangen en dat hij niet door zijn superieur kon geholpen worden. Verder legt hij nog een psychologisch attest voor van 6/9/2022 dat hij al eerder in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming had afgegeven en een psychologisch rapport van 19/12/2022. Tenslotte legt hij nog enkele krantenartikelen voor in verband met het geweld en de interne oorlog tussen criminele groepen en drugsbendes in Colombia.

In het kader van haar huidig verzoek baseert verzoekster zich op dezelfde feiten als die van verzoeker.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoeker door het louter herhalen van zijn vermeende problemen in Colombia in het kader van zijn werk als politieagent er niet in slaagt de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe en andersluidende beoordeling niet aan de orde is. De getuigenis van zijn superieur S. G. E. F. verandert hier niets aan. Deze getuigenis laat zich immers kenmerken door een gesolliciteerd karakter, is bovendien in eerder algemene termen opgesteld en geeft tenslotte allerm minst een actuele stand van zaken weer gelet op het feit dat zijn superieur ondertussen reeds is overgeplaatst. Voorts wordt in deze getuigenis vermeld dat hij door leden van de Clan del Golfo werd gevisieerd, terwijl hijzelf in dit verband liet optekenen tijdens het persoonlijk onderhoud van 25 augustus 2022 dat hij door een andere bende werd gevisieerd waarvan hij zich opmerkelijk genoeg de naam niet meer kon herinneren. Hij verklaarde toen enkel dat de Clan del Golfo in het algemeen de politie in Colombia viseert. Dergelijke getuigenis die in erg algemene termen is opgesteld en bovendien geen enkele actuele stand van zaken geeft met betrekking tot zijn vermeende problemen is dan ook niet van aard om de vastgestelde bedrieglijkheid op te heffen.

(ii) in de mate dat hij verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in zijn herkomstland, die hij ondersteunt met enkele online krantenartikelen die evenwel geenszins betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie, het CGVS verwijst naar de analyse van de veiligheidssituatie in Colombia.

(iii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) op basis van haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij zich baseert op dezelfde feiten als die van verzoeker en bijgevolg verwezen wordt naar zijn beslissing.

(ii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekers hebben aangebracht in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. In het kader van zijn huidig verzoek heeft verzoeker een psychologisch attest van 6/9/2022 en een psychologisch rapport van 19/12/2022 voorgelegd.

Het psychologisch attest van 6/9/2022 heeft verzoeker reeds eerder voorgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

Met betrekking tot het psychologisch rapport van 19/12/2022, merkt de Raad op dat dit stuk dateert van voor 19 januari 2023 en 2 februari 2023, de data waarop de terechtzittingen hebben plaatsgevonden in de beroepsprocedure voor de Raad in het kader van zijn eerste verzoek. De Raad ziet niet in en verzoeker geeft geen uitleg waarom hij dit stuk toen niet maar pas in het kader van zijn tweede verzoek heeft voorgelegd.

Voorts werpt het psychologisch rapport van 19/12/2022 geen ander licht op de vaststellingen gedaan in het kader van zijn eerste verzoek omtrent de bijzondere procedurele noden. Uit het psychologisch rapport van 19/12/2022 blijkt niet dat zijn psychologische problemen van die aard zijn dat hij niet in staat zou zijn (geweest) om bij de Dienst Vreemdelingenzaken volwaardige verklaringen af te leggen. Verder blijkt uit het verslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren. Er kan uit het geheel van zijn verklaringen afgeleid tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming dan ook geenszins worden afgeleid dat hij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.

Verzoeker geeft in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ zelf eenduidig aan dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Verzoeker verklaart verder in zijn huidig verzoek dat het goed gaat met zijn gezondheid ("verklaring volgend verzoek" van verzoeker, vraag 13).

8. Waar verzoekers het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelen, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekers een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid gesteld werden om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoekers tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op

de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekers in hun verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen.

9. Verzoekers stellen dat: “Verwerende partij stelt in haar huidige beslissing dat eerste verzoekende partij bij haar eerste asielaanvraag niet gespecificeerd zou hebben dat de bedreigingen van Del del Golfo kwamen. Dit klopt niet.”. Zij verwijzen hierbij naar argumentatie dewelke zij reeds hebben aangehaald in hun verzoekschrift in het kader van hun vorige beroepsprocedure voor de Raad, en naar de notities van verzoeker zijn persoonlijk onderhoud van 25 augustus 2022.

De Raad wijst dienaangaande op hetgeen werd gesteld in het arrest nr. 285 938 van 9 maart 2023:

“Verder stelt de Raad vast, zelfs uitgaande van de door verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud en door verzoeker in het tweede persoonlijk onderhoud geschetste chronologie en de algemene context waarin hij functioneerde dat verzoekers verklaringen over zijn concrete problemen weinig overtuigend en vaag zijn. Verzoeker verklaart immers vooreerst in algemene termen dat hij in september 2020 dealers is beginnen arresteren en deze personen naar het OM moest brengen maar dat het eerste concrete incident gebeurde na zijn verkiezing als politieagent van de maand oktober 2020 en dat dit de arrestatie was van “een van de meest gezochte personen in de gemeente” (notities PO II verzoeker, p. 10). Verzoeker stelt daarna eerst dat hij niet goed weet wie die persoon was maar daarna dat hij Hand werd genoemd en op zijn identiteitskaart F.M., en dat de bendeleden deze man zouden benaderd hebben om hem mee te delen dat hij moest stoppen met het arresteren van mensen. Evenwel stelt verzoeker zelf niet te weten tot welke bende deze persoon behoorde en twijfelt hij er aan of hij tot de bende Piriche behoorde. Verzoeker was evenwel op dat ogenblik reeds een ervaren politieman die naar eigen zeggen successen boekte tegen deze drugdealers. Dat hij niet weet tot welke bende een van de meest gezochte personen in de gemeente behoorde valt in elk geval moeilijk te rijmen met verzoekers profiel als politieman die successen boekte in de strijd tegen de drughandel. Deze vaststelling ondermijnt dan ook reeds verzoekers verklaringen met betrekking tot de concrete aanleiding voor de problemen die hij zou gehad hebben.

Dat de bendeleden die in zijn wijk actief waren verzoeker als een bedreiging zagen voor hun handel aangezien zij geen drugs meer konden verkopen en het niet duidelijk was van wie de bedreigingen waren, zoals verzoeker in het verzoekschrift betoogt, is een loutere herhaling van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Door louter verzoekers eerdere verklaringen te herhalen, doen verzoekers geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat zijn verklaringen over de aanleiding van het eerste incident waardoor hij bedreigd werd, twijfelachtig zijn gezien verzoekers ervaring als politieman.”.

De Raad sluit zich verder aan bij de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal omtrent de getuigenis van zijn superieur S. G. E. F.:

“Door het louter herhalen van uw vermeende problemen in Colombia in het kader van uw werk als politieagent slaagt u er niet in de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe en andersluidende beoordeling niet aan de orde is. De getuigenis van uw superieur S. G. E. F. verandert hier niets aan. Deze getuigenis laat zich immers kenmerken door een gesolliciteerd karakter, is bovendien in eerder algemene termen opgesteld en geeft tenslotte allerm minst een actuele stand van zaken weer gelet op het feit dat uw superieur ondertussen reeds is overgeplaatst. Voorts wordt in deze getuigenis vermeld dat u door leden van

Clan del Golfo werd geviseerd, terwijl uzelf in dit verband liet optekenen tijdens het persoonlijk onderhoud van 25 augustus 2022 dat u door een andere bende werd geviseerd waarvan u zich opmerkelijk genoeg de naam niet meer kon herinneren. U verklaarde toen enkel dat de Clan del Golfo in het algemeen de politie in Colombia viseert (zie notities persoonlijk onderhoud 25 augustus 2022, vragen 17 en 18). Dergelijke getuigenis die erg in algemene termen is opgesteld en bovendien geen enkele actuele stand van zaken geeft met betrekking tot uw vermeende problemen is dan ook niet van aard om de vastgestelde bedrieglijkheid op te heffen.”.

Met hun betoog dat de superieuren aldus wisten dat verzoekers bedreigd werden door bendeleden, maar zoals de artikelen, die verzoekers neerlegden, aantonen dat het er een bijzonder complexe situatie is en de verschillende bendes niet gemakkelijk uit elkaar kunnen gehouden worden, en dat de bedreigingen van verschillende hoeken kwamen, en de Clan del Golfo, de bekendste was die politiemensen viseerde, voeren verzoekers ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

10. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar informatie die dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gebaseerd. Aldus brengen verzoekers in hun verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissingen en slagen er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen ter zake te ontkrachten.

11. Bijgevolg lijken verzoekers geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt dat ze wel nieuwe elementen heeft neergelegd die aanleiding kunnen zijn tot een grotere kans op internationale bescherming en somt deze op: een getuigenis van een overste, document aangaande de situatie van politieagenten en medische stukken inzake haar PTSD. Haar bijzondere kwetsbaarheid is aldus niet correct geanalyseerd door het CGVS, ze werd enkel gehoord op DVZ. Indien nu gesteld wordt dat er onduidelijkheden zijn had het CGVS haar moeten horen.”

5. Verzoekers brengen ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten aan die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 16 december 2024.

Het betreft *in casu* verzoekers' tweede verzoek om internationale bescherming in België. Zij dienden dit volgend verzoek om internationale bescherming in op 4 juli 2023, een viertal maanden nadat hun vorig, eerste beschermingsverzoek in België werd geweigerd bij arrest van de Raad nr. 285 938 van 9 maart 2023. De Raad stelde toen o.a. vast en oordeelde dat het door verzoekers ingeroepen vluchtrelaas, waar zij zich ook bij huidig volgend verzoek op steunen en in volharden, ongeloofwaardig is en dat verzoekers niet aantonen dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers toonden geen nood aan internationale bescherming aan.

In het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming wordt in voormelde beschikking, in navolging van het CGVS, vastgesteld dat verzoekers bij huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' argumentatie ter zitting is allerminst van aard anders te doen oordelen.

Verzoekers beperken zich ter zitting immers tot het louter opsommen van de door hen in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten en de algemene, louter ontkennende, opmerking dat zij dus wel nieuwe elementen hebben neergelegd die aanleiding kunnen geven tot een grotere kans op internationale bescherming. Zij gaan echter niet in het minst concreet in op, doch totaal voorbij aan de inhoudelijke vaststellingen van de beschikking van 16 december 2024 waarbij wordt vastgesteld en omstandig uiteengezet waarom die documenten, net als hun verklaringen afgelegd in het kader van huidig volgend verzoek, geen "nieuwe elementen" vormen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk vergroten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen. Het louter opsommen van die elementen, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen in de beschikking, is vanzelfsprekend niet van aard anders te doen besluiten.

Waar verzoekers ter zitting zeer algemeen opmerken dat ze enkel gehoord werden op DVZ en aanvoeren dat indien nu gesteld wordt dat er onduidelijkheden zijn het CGVS hen had moeten horen, verwijst de Raad naar hetgeen op die al eerder aangehaalde argumentatie wordt geantwoord in de beschikking, in punt 8. Verzoekers gaan hieraan geheel voorbij en ondernemen, door zich tot dergelijke algemene en herhalende kritiek te beperken, geen poging of moeite om hierop een ander licht te doen schijnen.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is én waarom. Hiertoe is evenwel vereist dat men concreet ingaat op de inhoud van de beschikking hetgeen verzoekers ter zitting, bij monde van hun advocaat, evenwel nalaten. Verzoekers gaan met hun betoog ter zitting geheel voorbij aan het doel van de vraag tot horen en blijven desbetreffend in gebreke. Hun argumentatie ter zitting is zodoende doelloos, minstens zinloos en lijkt er enkel op te zijn gericht huidige (beroeps)procedure nodeloos te rekken.

Verzoekers beperken zich voor het overige tot de algemene opmerking dat hun bijzondere kwetsbaarheid niet correct geanalyseerd werd door het CGVS, zonder dit ook maar enigszins toe te lichten zoals waaruit hun kwetsbaarheid zou bestaan en in welke zin hiermee niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Zij betrekken die algemene opmerking niet in het minst, laat staan concreet en op een dienstige wijze op de beschikking van 16 december 2024, en slagen er hoe dan ook niet in op de gronden van de beschikking een ander licht te werpen, zoals waar in de beschikking wordt rekening gehouden met en ingegaan op de neergelegde psychologische stukken.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekers bij huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M.DENYS

M. RYCKASEYS